

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNGIS

Número Extraordinari

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CENTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

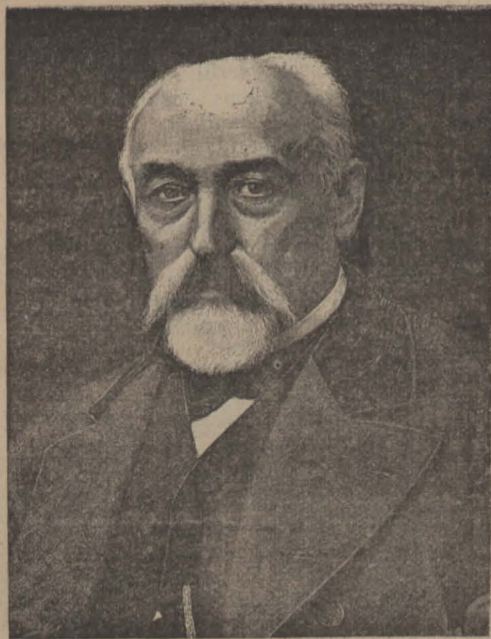
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. . . » 2 »
 Los suscriptors del interior reben
 las obras del folletí encuader-
 nadas. ~~~~~

director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
 Carrer de las Cabras, 13, según.
 Bussó á la escala

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent. . . . 10 cts:
 » extraordinari. . . 15 »
 Los números atrasats son al ma-
 teix preu y sense folletí. ~~~~~

MARIAN AGUILÓ Y FUSTER

Es un dels homes á qui déu més agraïment lo renai-
 xement literari catalá.

Va néixer á Palma de Mallorca, lo dia 16 de Maig
 de 1825, y desde molt jove ha sentit entusiasme per
 la poesia y tradicions populars, havent durant la seva
 llarga vida literaria, fet molt en aquest sentit, de tra-
 balls anomenats avuy en dia estudis folk-lórichs.

Va cursar la carrera de jurisprudencia en nostra Uni-

versitat y entrá á formar part del cos d' empleats de la
 Biblioteca provincial, en Mars de 1844, puguent en lo
 compliment de son nou destino dedicarse al coneixement
 y estudi del idioma de la regió nostr. á cual estu-
 di se consagró ab tal passió, que concebi la idea de son
 restabliment en una época que lo catalá era mort, lite-
 rariament parlant.

A principis de 1858 fou ascendit á primer bibliotecari
 de la Universitat de Valencia, completant allí los seus
 coneixements llengüístichs y acabar de escriurer la
 seva obra *Bibliografia catalana*, premiada á Madrid en
 lo concurs de 1860.

La idea de restablir los Jochs Florals trobá en Ma-
 rian Aguiló un ardent defensor, y lo seu nom se troba
 entre lo dels fundadors de la nomenada institució, que
 ha sigut lo bressol del renaiement de la llengua
 patria.

L' any 1862 fou elegit mantenedor dels Jochs Florals
 y en 1867 va serne President y altras vegadas ha for-
 mat també part del Consistori.

Va serne proclamat mestre en Gay Saber, l' any 1866.

La reproducció de antichs textos catalans ha trobat
 en Aguiló un sacerdot incansable, y á tal cult se deu-
 hen las edicions de llibres dels passats sigles que ab
 fidelitat escrupulosa ha fet estampar, verdader monu-
 ment aixecat á nostra literatura de la edat mitjana.

Son innombrables además las obras que com á fruit
 de son treball constant té en estudi y preparació, tro-
 bantshi entre ellas lo Diccionari general de la llengua
 catalana y un *Cansoner catalá*, de cual importancia pot
 judicarse per lo primer volum que va donar á la estam-
 pa no fa pas molt temps.—B.

TEATRO CATALÀ

LA ESPIGA ROJA.—Drama en tres actes, en vers, original de D. Simon Alsina y Clos. Estrenat en la tarde del 8 en la Societat La Nueva Lira.

La representació d'aquesta obra siguié rebuda ab aplauso especialment als finals d'acte en que 's demaná á l'autor. Aquest no volgué presentarse fins al final á rebre los aplausos de la concurrencia qu'era numero=sa.

Lo desempenyo, voluntariós, encare que sens lluhiment.

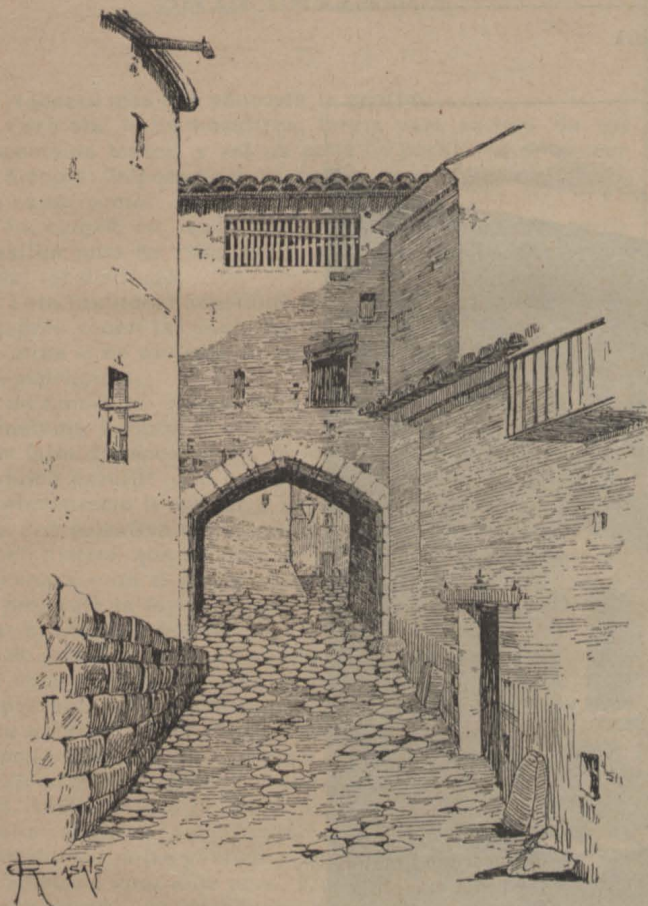
Com á mostra de la correcte versificació que adorna l'obra véngisen lo fragment que publiquem á continuació.—X.

Rey de rassa molt capdal
 y que respectava 'l mon:
 era 'l rey, Felip segon,
 y 'l fill lo Prímpep real.
 May lo reyalme espanyol
 ha sigut mes gran ni extens:
 era allavors tant immens
 que sempre hi brillava 'l sol.
 Mes com los reys son també
 apesar de sa grandesa,
 fills de la naturalesa
 qu' esclaus á sas lleys nos tè,
 en las sombras misteriosas
 del palau dels reys d' Espanya,
 hi varen dur la sisanya
 las passions mes monstruosas,
 y rendint la sens igual
 noblesa que admirá al mon,
 féren á en Felip según
 butxí del príncep real.
 Era 'l rey místich, surrut,
 pensatiu y poch confiat;
 en lo amor desenfrenat,
 y ab lo poder absolut.
 Y era 'l príncep com la flor
 que 's blinca al bés del oratje:
 com si fos d' altre llinatje,
 tot era ànima, tot cor.
 Per etzar que 'l mon no alcanza
 á descifrar may la lley,
 vá prendarse 'l fill del rey
 d' una príncepsa de Fransa,
 y ab lluhit acompanyament,
 que honors y noblesa entranya,
 la jove fou duta á Espanya
 pera fer lo casament,
 puig la crónica que val
 conta que també ab anhel
 la príncepsa Isabel
 volia al príncep real.
 Entrá á la cort la donzella
 y tot desseguit lo poble
 simpatís ab lo port noble
 y gran hermosura d' ella:
 y per no ser á tal lley
 diferent quan l' admirá,
 enamorat ne quedá
 lo mateix que 'l poble, 'l rey.
 Mes no enamorat com pare
 que pera 'l seu fill la vol:
 sino com qui algun consol
 del amor desitja encare,
 y aixís es que ab la fatal
 passió, que aturdeix al mon,
 va envejar Feilp segon
 lo goig del príncep real.

—¿Qu' es esser rey? Qu' es tenir
 mils de pobles subjectats?
 Qu' es lo dir: en mos estats
 sempre 'l sol hi veig lluhir?
 Qu' es la gloria de la guerra?
 Qu' es la esperansa del cel?
 ¿Qu' es lo poder sens recel
 governar tota la terra,
 si no 'm calma la frisanza
 que 'm consumeix sense treva
 del desitx de ferme meva
 á la príncepsa de Fransa!—
 Y com que un rey quan s' afanya
 porta á cap la seva empresa,
 la destinada á príncepsa
 passá á ser reyna d' Espanya.
 Y no veient lo perill
 á que la seva honra exposa,
 lo rey per contes d' esposa
 doná madrastra al seu fill.
 Que ab tota la deslleal
 ceguera d' un goig profon,
 va ferse 'n Felip segon
 rival del príncep real.
 Pero desde 'l trist moment
 que 'l rey vegé á la príncepsa
 entre 'ls seus brassos, mes presa
 de terrible anyorament,
 sentí las fortas fibladas
 dels celos, y d' allavors
 no va tenir maymes horas
 tranquilas ni benhauradas.
 Per tot topava ab estranyas
 fantasmas de deshonor,
 y sentía la cremor
 del infern en sas entranyas.
 Per tot recel y perill
 y sombras y abims sens mida;
 per tot la imatge afligida
 del seu desventurat fill,
 que sense ni obrir los llavis
 y sols ab mirar que afronta,
 li demanava estret conta
 dels seus sufrimens y agravis.
 Y 'l veure que la de Fransa
 com una flor trasplantada
 per l' amor n' era migrada,
 jurá l' rey pendren venjansa.
 Venjansa tant infernal
 que havia d' extremí al món,
 com si res Felip según
 sigués dels príncep reals!
 Al arrivá aquí la historia
 d' aqueix singular procés,
 com si tacar no volgués
 del rey Felip la memoria,
 del príncep calla la sort
 com si may hagués viscút
 ó bé se 'l hagués endút
 repentinament la mort
 Hi há qui diu que aná á la guerra
 per ordre del mateix rey,
 y en ella cumplí la lley
 á que 'ns subjecta la terra
 y altres dihent que morí
 en una presó amagat
 després d haverli donat
 una beguda ab veri.
 Y la sospita fatal
 corregué per tot lo mon,
 de que fôu Felip según
 butxí del príncep real.
 En vá á Déu vá consagrar
 lo rey la seva existencia;
 lo rosech de sa conciencia

ja may més lo vá deixar.
 Més que avants se feu surrut
 y místich y venjatiu:
 devant la cort més altiú
 y ab las lleys més absolut.
 Y per lográ 'l celestial
 perdó de Deu, á morir
 vá anar en lo monastir
 que 'n diuhen del Escorial,
 hont encar glatint son cor
 feyan ja en sas carns destrossa
 los cuchs, com si dins la fossa
 hi hagués passat molts anys mort.
 Mori aixís desesperat
 dins una celda, ab feresa,
 lo rey á qui mes grandesa
 la historia patria ha donat:
 y com la historia es lleal
 pera 'ls reys, li calla 'l mon
 que matá Felip según
 al seu fill príncep real.

CATALUNYA PINTORESCA

Barberá—Carrer Major.

Del primer pas al abím

(Conclusió)

L' esposa de D. Llorens, sens saber á cual causa atribuirho, no trobaba en lo seu marit las finas atencions

d' altre temps, y aixó la feya viurer trista, estat que preocupaba al seu espós, entelant la ditxa que disfrutaba fora de casa.

Los fills de la Sra. Ramona, anyoradissos d' amor, y ab prou coneixement pera comprendre algo de lo que passava, miraban ab desvío á sa mare, los días que 'ls visitaba, entrevistas que no suvintejaban gayre, puig que lo ciudadano de sa persona atenta sempre pera agradar al amant, li absorbía gran part del temps.

Als dos anys, la monotonia d' aquella vida exenta de atractius, de novetat, va cansar á la Ramona, que desitjosa de lluir lo fruit de sa conquesta, atormentaba al enamorat comerciant pera poder saborejar lliurement de sos amors.

—No pot ser,—deya ell; las conveniencias sociales me privan de donarte un goig que fora 'l meu;—pero tant y tant insistí la dona, que l' enteresa de D. Llorens cedi, y pretestant un viatge per assumptos de negoci, ne van emprendre abdos un al extranger.

La Suissa y la Italia foren teatro del esplayament del seu amor, y de retorn comprá D. Llorens una magnifica casa á Vilanova, hont hi deixá instalada sa parella pera acabar de passar l' istiu, mentres, com de costum, enviaba sa familia á Cerdanya quedantse ell á Barcelona.

Tal com per entre las onadas de vert blat contrasta per la vivor de son color punzó la airosa rosella, aixis mateix destacaba la Sra. Ramona per son luxu esplendorós entre la societat vilanovina, que poch avesada á la munificencia, acudia enlluernada als richs salons de la dama barcelonina, que allí 's feya passar per muller llegítima de son visitant.

Un día dels que don Llorens acudia á son palau d' amor, pera disfrutar en brassos de la voluptuositat, no trobá en la casa á la seva Ramona; preguntá al servey per la senyora, y no pugueren dirli altre cosa sino que habia surtit al dematí y no habia tornat encara.

Estranyat y engelosit, l' amant esperá lo retorn d' ella, lo cual va efectuarse molt entrat lo vespre.

—¿D' hont vens?

—Ah, tú aquíl quín greu me sab; he passat lo día á la masía d' una amiga. ¡M' he divertit molt! Bè, tú ja 'm perdonarás, ¿no es cert?

—Si, videta meva; jo 't perdono: donchs que en aixó no hi ha falta; mes, per Deu, Ramona, no m' enganyis may, porque t' estimo tant, que sens lo teu amor, jo moriria.

—Vaja, no sias tonto, Llorens, ¿tan ingrata fora? No duptis de mí; lo meu cor sols per tú batega.

Feya d' aquesta escena cosa de dos mesos, cuan un día se repetí lo cas de acudir D. Llorens á Vilanova y no trobar lo seu colom á casa; pero en la ocasió última lo cas era més grave, pues que habia avisat per carta la visita.

De las preguntas fetas al servey, deduhi que la senyora no habia dormit á casa la nit anterior, y que res sabian respecte á si aquella nit vindria; no habia dit al marxar altra cosa sino que anaba á passar un parell de días á ciutat.

D. Llorens concebí violentas sospitas respecte á la fidelitat d' aquella dona, y lo seu cervell comensá á bu-

llir; las ideas s' apilonaban en ell d' una manera confusa, mentres que esgarrifansas de fret extremian lo seu cos, fret que prompte se interpolaba ab fortas ardençias que l' hi donaban febre.

Aquella nit no retornà á casa la mestressa, pero al endemà cap allà las nou del dematí, va compareixer

Al trobarse ab son amant, no va denotar gran sorpresa, y acostantse, l' hi doná un copet á la galta, tot dihent:—¡Ola, mono! Ahí t' esperaba. . .

D. Llorens, que á pes d' or había comprat la adhesió del servey, pera poder examinar ab vritat fins hont arribaba la rahó de sas sospitas, al toparse cara á cara ab tant de cinisme, no pugué comprimir la gelosía que esberlaba lo seu pit, y esclatant ab rabia, ab més tremolor que energia, va dir:—¡Infame! ¿Aixis pagas l' amor intens que 't porto y en aras del cual t' he sacrificat fins los mes sagrats debers?

Ella, restá un moment sorpresa, mes va sobreposarse y compregué trta la gravetat de la situació al veurer damunt de la taula-vetllador una carta closa.

—Bé, ¿y qué hi fet que tú no fassis? Lo teu amor ja 'm cansa; vull home pera tot estar, que sia meu de dia

y de nit; que á tot hora 'm satisfaci, y que no 's dongui vergonya de portarme del bras per totarreu. Tú no ets aquest home; l' he buscat y ja 'l tínch. Hem acabat, Llorens; tú ab los teus diners trobarás donas; jo ja he trobat amant.

L' home abrumat per lo pes del remordiment de sa conciencia, que l' hi duya á la memoria, reflexada davant per davant, la conducta y amor de sa esposa en comparació ab aquella dona, se deixá caurer exánime en una marquesina, mentres que la senyora Ramona cridaba la cambraera pera que preparés l' esmorsar.

Avants del any, D. Llorens moria en lo manicomi de S. Boy, y sa muller liquidant malament sa fortuna, salvaba d' ella una petita part fentne frente ab dignitat heroica al fat advers, pera cuidar lo pervindre dels seus fills.

En quant á la senyora Ramona, després d' haber causat la ruina de son segon amant, rich hisendat de la vila de Sitjes, y prosseguit algun temps la vida de aventuras, morí víctima de sa conducta, sola, órfana d' amor, faltantli tot, sens tenir en son malhaurat llit de mort, ni lo consol de la companyia dels seus fills

CATALUNYA ARTÍSTICA

Alella.—Vista de la Iglesia.

Las pobres criaturas, per abandono complert de sa mare, havian sigut tancadas en una casa de beneficencia.

La vida ofereix aquets esculls, lo primer pas per lo camí del vici es prompte donat, y las mes de las vegadas no s'ovira l'abim en que 's va á caurer, ants al contrari, sol presentarse com á cosa natural y sense consecuencias... l'abandono dels propis debers.

J. BRÚ.

NOTA.—A la primera part de aquest article, plana 383, corresponent al número 148 del periódich y en la ratlla quinta ants de acabar la primera columna, va passar una notable errada de caixa. Allá hont diu: La malicia refinada... etc., deu dir: La *malicie* refinada... etc.

L' AUTOR.

Siluetas Barceloninas

UN DE LA CLAUQUE

Aquesta més que véurerla la sentim.

Pero viu entre nosaltres, forma part íntima de tot espectacle teatral y val la pena de perfilarla á veurer si á copia de posarla á la vergonya sabrá cumplir més be sa obligació.

La *claque*, en molts països representa un poderós auxiliar pera fer resaltar tot lo que verdaderament mereixi tal distinció.

Tota institució acostuma á fundarse ab bona base; després venen las adulteracions y acaban per no deixar d'ellas si no un fruit dolent, que reclama la necessitat de suprimirla.

Se fundá la *claque* pera contrarrestar l'apatia que acostuma á notar-se alguna vegada en lo teatro, quan per falta d'espectadors, ó especialment s'hi congrega públich escullit que no vol molestarse, per més que la representació li agradi, á gratificar al artista en la forma demostrativa convinguda en lo teatre, ó per un públich distret que no ficsa sa atenció en lo que passa al escenari, com si sentís egoisme de que 'ls qu'hi surtin li prenguin la feyna d'exhibició que precisament l'ha dut allí aquell vespre.

Se pensá com evitar aquell neguit que tot espectador de bona fé ha sentit més d'una vegada, devant de una representació, manifestantseli pensant: *Es estrany, no hau aplaudit això? ¡Tan bonich qu'es! Ahir varen fer repetir aquest número y avuy no... oh, y avuy ha sortit millor. M'ha agradat... anava aplaudir... quin ridícul, hauria sigut jo sol...* Y aixís per l'estil, faltant moltes vegadas aquell calor que tan be afavoreix la corrent qu'entre públich y actors deu establirse.

Se buscá gent abte pera 'l cas, se 'ls gratificá merescudament y la introducció del nou element doná bons resultats.

Importat lo càrrech, desde l'extranger á casa nostra com ho designa lo nom de *claque*, veu francesa que s'aplica al soroll que 's produheix ab las maus al aplaudir, com de costum, no *imitarem* sino que *adulterarem* lo tipo, convertintlo al que avist veurém en la present silueta.

Acostuma la empresa teatral á entendres ab un individu que se l' designa ab lo nom de *gefe de la claca*.

Aquest subjecte per regla general es un que 's guanya la vida los dematins tallant carn de moltó á la Boqueria ó altre ofici que li permet tenir bona colla d'horas vagativas.

La empresa de tal ó qual teatro li dona un cert número d'entradas diarias y res més. Pocas vegadass se li designa un petit sou y sols confia arplegar alguna ganga del temor qu'infundeix als artistes y als autors.

Ell no te més que comunicar sas *desacertadas* instruccions y donar una targeta d'entrada á un individu que 's presta de bon grat á anar de franch al teatro cada nit.

Ja tenim aquí la silueta.

Es un minyó de 16 á 20 anys Trevala de lampista. Coneixia 'l teatro no més que de nom. Li digué un amich seu, que 's maayá, que si volia anar cada nit á aplaudir á un teatro, podria entrarhi de franch. No titubejá en afirmar y li respongueren que á l'endemá á cuarts de vuit sigués á la porta, que 'l *gefe* d'ells li donaria una entrada.

Desde aquell dia que correspon al *honorable cos*.

Més curt de gambals encare que 'l seu *gefe*, ni entent lo qu'es art, ni molt menos los misteris de la oportunitat.

Desentona més que 'l cómich més dolent de la companyia que actúa en lo teatro ahont ell va.

Com que sab qu'hi entra per aplaudir, n'ha arribat á serne tan práctic que, fent cassoleta ab las mans y, com ell diu, *picant sola*, treu una sonoritat suficient per aixordarse á ell mateix, per quin mojiu no arriba á fer-se càrrech del mal efecte que produheix, ni dels éxits vritat que sofoca, perque l'espectador que de deió s'entussiasma, deixa d'aplaudir al considerar que hi ha qui fa per ell sa feyna sis vegadas.

Acostumat á sobressurtir, té cara groixuda pera no fer cas dels crits d'*arrós... arrós...* que algú del públich li crida quan se posa massa en evidencia.

Lo dia d'estreno va perdut, no sab ahont ni quan té de manifestarse y ab l'afany d'aplauirho tot, perjuéica als artistes, á la empresa y fins moltes vegadas al pintor, si l'obra es d'espectacle. Com que al teatro s'hi coloca malament, ni sab lo que passa al escenari y molts cops aplaudeix una decoració composta de trossos vells del magatzém de la casa, y altres li passa per aft alguna bonica concepció surtida del talier del escenógrafo.

Quan ja te la cosa per la má, sab just los passatjes en que s'ia de aplaudir y ho fa tan bé que si alguna nit aquells passatges per un motiu qualsevol espifan, no hi fá ré, ell aplaudeix ab lo mateix entussiasme; en cambi com que no s'extrelimita, si algun artista ha estat lluhit en alguna frasse, mohiment ó nota, ell no s'ha mogut de la consigna de que 'n aquell tros no s'ia de aplaudir res.

Ho fa ab tant dissimulo que 's coloca agrupat ab los seus á dalt, á un costat del escenari. Allá, allá es ben vist. Perque ell está convensut que no sols se 'l te de sentir, sino que 'ls artistes, empresari y *gefe* l'han de veurer. Y s'hi conserva tant atent, que ni escolta la funció, ni sab lo que fan y si es al contrari, en tot cas es en espera d'una frasse ó xiste qu'ell pugui, ridiculisantla, adelantarse al artista que ha de pronunciarla.

¡Com que 's considera casi com de la familia!

A' públich, no li faria res que hi hagués *claque*; lo que voldria es no adonarsen.

Es per l'estil de lo que 'ls passa als actors quan veuen que han de surtir perque ells sols així ho exigeixen.

Com que ho fan tan malament á tothom molestan.

Fins parlantne l'altre dia ab un dels que tiran lo teló de boca, va dirme:

—Quan hem d'aixecarlo perque son ells sols los que ho demanan, creguim, talment sembla que 'l teló pesi 'l doble.

J. XIMENO PLANAS.

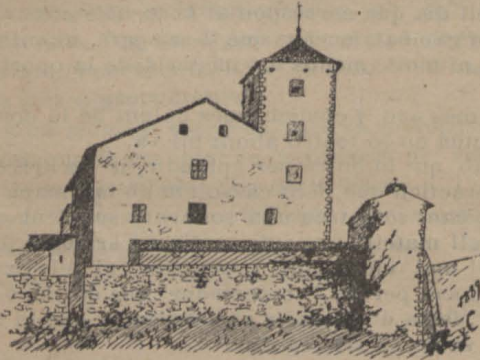

MARINESCA

Ab lo amor en crua guerra,
 pera traurel de mon pit,
 he recorregut ardit
 mar y terra.

JOSEPH CORTILS y VIETÀ.

CATALUNYA PINTORESCA

Bellpuig — Casa Altarriba.

SERVEY DE HORA

MATARÓ.—En l' Ateneo de la Classe Obrera, dissapte passat se doná funció, posant en escena lo celebrat drama «Muralla de Ferro» y la pessa «Una senyora sola.»—O.

SABADELL.—Diumenge per la tarde, en l' Associació de Catòlics, se doná altre representació de l' aplaudida sarsuela «Del Municipi al mar.»—Ll.

BADALONA.—Divendres á la nit, en lo teatro Badalonés se doná una representació del popular drama catalá «D. Joan de Serrallonga.» Al endemá se doná una funció composta de las sarsueletas «¡Dorm!» y «Primer jo...» y de las pessas «Per contradicció», publicada fa poch en aquest periódich y «Lo pronunciament.»

En lo Zorrilla diumenge se representá la pessa «Sense argument.»—P.

ESPARRAGUERA.—Dissapte passat se posá en escena en la societat «El Porvenir Esparraguense», lo drama «Combats del cor» ab un desempenyo mes que regular, finalisant ab un gran ball de Societat, quin programa executá l' orquesta d' aquesta vila «Los Munners.» La numerosa concurrencia sortí molt satisfeta d' aquesta funció familiar.—F. B.

SANT ANDREU DE PALOMAR.—En lo Centre Catòlich Eulaliense se posaren en escena lo dia 8, la sarsuela *Lo allotjat* y una pantomima, essenthi molt aplaudits los joves Srs. Casas, Aloy, Laffite, Amburch, Sardá, Capella, Carrió (G), Vilar, y també la Sra. Blanchar, per la part musical. La concurrencia sortí molt satisfeta.—T. C.

VICH.—En lo Centre Industrial de aquesta ciutat, la companyia de sarsuela que hi actúa baix la batuta del reputat mestre D. Lluís G. Jordá y com á directó d' escena D. Joseph Guasch, figuranthi las nctables primeras tipples D.ª Dolors Valor, Dolors Simó y lo barítono senyor Toldos, son molt celebrats; veyent sas representacions molt concorregudas y aplaudidas.

Dintre de pochos dias se posarán en escena las sarsuelas «Guardiola» y «¡Dorm!»

En lo Teatre Ausonense lo dissapte próxim passat va tenir lloch una extraordinaria funció per la companyia d' aficionats del Casino La Unió Comercial Vicense. Posaren en escena lo drama catalá «Lo timbal del Bruch», eual desempenyo fou regular, distingintse los senyors Anglada, Parnau, Vilar y Aguilar, secundats per las Sras. Bosch y Prats. Lo senyor Soler no estigué gaire acertat, denotant escassos coneixements escénichs.

Va acabar la funció la xistosa comedia de Frederich Soler, «Lo Jardí del general», ab cual obra va distingirsi en gran manera lo senyor Parnau.

Próximament s' estrenará un nou teatre en la Societat pajaril y de pescadores «La Primitiva»; forman part del programa del dia del estreno, las comedias catalanas «Sebas al cap» y «De gorras».

AMOROSA

Recordas que 'ls dos jugavam
 quan eram molt petitets,
 y tan prompe 'ns barallavam,
 com reyam y acariciavam
 fentnos dolsos petonets?

Mes are dos anys compleixen
 que 'ls dos separats vivim,
 y nostres cors se daleixen
 per veurés; y s' estremeixen
 al sentir lo mot «¡T' estim!»

¡Ten espera hermosa aymía,
 que de nou podrèm gosar,
 que 's propet lo felis día,
 que ton ànima y la mia
 per sempre haurèm de juntar!!

Recordo que 'ls dos jugavam:
 y quan eram mes grandets
 á la dança 'ls dos anavam
 y tú y jo sempre ballavam
 y no 'ns feyam petonets.

SALVADOR BORRUT y SOLÉ.

TEATROS LOCALS

LICEO.—Dissapte passat comensá la temporada del present hivern en lo gran teatro.

La nova ópera *L' amico Fritz*, del Mtre. Mascagni obtingué l' aprobació de nostre públich demostrant especialment son agrado pera 'l duo de tiple y tenor en lo segon acte, y per l' preludi de orquesta al comensar l' acte tercer.

ROMEA.—Próximament tindrán lloch los estrenos de *La bojeria* y *Tocats de l' ala*.

Abí vespre degué celebrarse la funció á benefici del popular actor genérich D. Iscle Soler ab las bonicas produccions *Lo pubill* y *¡Qui compra maduixas!*

NOVETATS — Com més ha anat saborejant nostre públic, la última obra de Guimerá, *Maria Rosa*, més ha vingut confirmantse la opinió de que aquesta formarà cap de llista, entre sas millors produccions. Y cal fer constar lo molt que ha sigut objecte de discussió la desgraciada apreciació d' alguna part de la premsa essentne, especialment, porta-batuta, «La Epoca» de Madrid, referent al final del segon acte, en que ha tingut lo desacert de medir diferències de nonra entre la dona noble y la obrera.

Aquella situació en los dos cassos será igualment perjudicial pera la dona que trepitja alfombras com per la que frega rejolas, y si diferencia pot haverhi, sera mes aviat en perjudici d' aquesta, ja qu' entre 'ls del seu bras, no s' acostunya á prodigar deshonras á cau d' aurella y si á crit pelat y sense embulls, dels dits formas socials.

TIVOLI.—Per avuy está anunciat l' estreno de la parodia *Los celos de la Coloma ó baralla de dos guapas per un jove comprimit*, original de dos aplaudits autors de aquesta ciutat.

ELDORADO —Dimars la 300 de *El duo de L' Africa*, obra també de sort pera aquest teatre.

Se preparan algunas novetats ab l' estreno aquí, de algunas obras que últimament ho han sigut á Madrid ab bon éxit.

LABRUGUERA.

NOVAS

Comensa en lo folletí d' avuy, la publicació de la bonica joguina «La Casamentera», original del celebrat autor dramátich D. Conrat Roure.

Aquesta comedia, com ja recordarán nostres lectors, fa poch se verificá son estreno en lo teatro Romea, havent sigut tan ben rebuda, que ha quedat de repertori de la casa, ahont es molt celebrada cada vegada que 's posa en escena.

La publicació de «La Casamentera» quedarà llesta en lo número vinent.

Seguirá després la bella tragedia en tres actes, «Las esposallas de la morta», original del poeta, gloria de nostra terra, Excm. D. Víctor Balaguer.

—En lo número 151 se publicarà, ocupantlo casi en totalitat, lo poema «La Terraire», premiat en lo XIII Concurs d' aquest periódich, quin trevall, que ha resultat ésser tan original de D. Francisco Bonet Carrasco, aquesta Redacció té plena confiança en que será pronte classificat entre 'ls primers de nostra literatura patria.

Anirá ilustrat ab composicions de Manuel Bonet Carrasco.

—Lo consell general del «Centre Catalá» d' aquesta ciutat, va celebrar la darrera sessió la vetlla del día 5 del actual. En dita sessió va confirmarse l' acort de dissolució del «Centre» y va nombrarse una comissió liquidadora pera realisar los crédits y pagar los deutes socials.

CATALUNYA PINTORESCA

Plassa de Cassá de la Selva

—Dilluns vinent, en lo teatro Novetats, se donará la funció á benefici de D. Enrich Borrás, primer director y distingit actor catalá. Las obras escullidas son: «Maria Rosa», «De dos un» y «Mestre Olaguer».

—En lo Círcul Tradicionalista de Graciademá diumenge, se posará en escena lo drama en tres actes «Lo Contramestre» y la pantomima «Los trabucaires», baix la direcció del pierrot Joseph Canellas.

—S' assegura que D. Angel Guimerá s'ha compromés á entregar una nova obra, que traduhida per l' eminent Echegaray, pugui estrenarse l' any vinent á Madrid, ab las mateixas condicions que 'n lo present lo ha sigut «Maria Rosa».

—En la teatro Novetats se trevalla activament pera posar aviat en escena, una nova producció del popular escriptor C. Gumá. Se tracta d' una important revista en tres actes y alguns quadros, titulada «La gran reforma».

—Per ahí vespre s' anunciá en lo teatro Romea la tercera funció de benefici de la present temporada. Ho sigué á nom del celebrat artista Iscle Soler, y formá son programa duas importants produccions catalanas.

OUL DE SACH

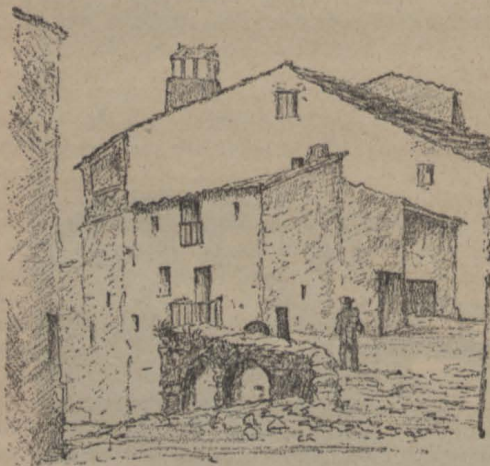
En un ensaig d' aficionats:

—(Recitant.) ¡Si! ¡Has deshonrado mis metros!...

—¿Y ara? Qu' empatollas.

—Burro, ja sé 'l que 'm dich. ¿No veus que aquest drama es antich, y ara ja no s' hi conta per canas?

CATALUNYA

Apunte del poble Vall de neu

Epigramas

Entre sos companys l' Aleix
l' altre día s' alabava
que 'l treball tan estimava
com las festas aburreix.

Donchs jo may hauria dit,
—ab sorna li digué 'n Mena,—
que fer festas... á una nena
ho tinguessis aburrit.

Assistí en un casament
lo jermá de la Gertrudis,
y al se 'n lo precis moment
de donar lo compliment
als que poch feya eran nuvls
al home primé enprengué,
y aixecant un xich la veu,
ab gran aplom li digué:
«Per molts anys las pugui fe
obras aixis devant meu.

P. ROVELLAT.

ERIGMAS

XARADA

Apellido *hu segona,*
dos inversa, mineral;
un carrer de Barcelona
trovarás en mon total.

JOAN J. AVELLI.

LOGOGRIFO AGRICOL

- All bleda col nap rabe raim seba vessa.—Figura geométrica.
 Raim nap vessa vessa col rabe nap.—Animal.
 Nap raim seba col vessa nap.—Animal.
 All col nap rabe nap.—Poble catalá.
 Bleda col all nap.—Nom de dona.
 Seba vessa vessa.—Part del cos humá.
 Vessa nap.—Musical.
 Bleda.—Consonant.
 All seba.—Pronom personal.
 Raim nap all.—Animal.
 Bleda nap all nap.—Animal.
 Raim bleda col vessa vessa.—Animal.
 Vessa nap seba bleda col nap.—Carrer de Barcelona.
 Rabe nap all nap vessa col nap.—Nom de dona.
 Col raim seba nap vessa all nap all.—Plassa de Barcelona.

MARTINGALA.

Soluciones insertadas en lo número 148

XARADA I.—Se-ra-fi-na.

» II.—Ro-sal

GEROGLIFICH.—Qui més hi fa més hi pert.

Imp. Alsina y Clós Muntaner, 10.

En lo número 151, publicació del poema

LA TERRAIRE

PREMIAT EN LO XIII PETIT CONCURS